

У Х В А Л А
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування“

м. К и ї в
9 липня 2019 року
№ 28-у/2019

Справа № 1-90/2019(2006/19)

Велика палата Конституційного Суду України у складі суддів:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої,
Головатого Сергія Петровича,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Завгородньої Ірини Миколаївни,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень

пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування“ від 3 липня 2018 року № 2478–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 46, ст. 368).

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – 54 народних депутати України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині третій статті 22, частині третій статті 47, частині першій статті 58 Конституції України (є неконституційними), положення пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування“ від 3 липня 2018 року № 2478–VIII (далі – Закон).

Оспорюваними положеннями Закону передбачено, що Закон застосовується до відносин, які виникли після введення його в дію, а також до відносин, які виникли до введення його в дію та продовжують існувати після введення його в дію, крім частини четвертої статті 36 Закону України „Про іпотеку“, що застосовується виключно до договорів і угод, укладених після введення в дію Закону.

Народні депутати України, вважаючи, що „правозастосування вказаного Закону зі зворотною дією в часі призведе до погіршення прав і свобод громадян“, стверджують, що оспорювані положення Закону суперечать Конституції України, а саме: частині третій статті 22, згідно з якою при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод; частині третій статті 47, відповідно до якої ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду; частині першій статті 58, за якою закони

та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

2. Велика палата Конституційного Суду України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням Другою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 23 квітня 2019 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні щодо конституційності акта (його окремих положень) зазначаються акт (його конкретні положення), що належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити акт (його окремі положення), а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень).

Конституційний Суд України у Рішенні від 5 квітня 2001 року № 3-рп/2001 вказав: „Конституція України закріпила принцип незворотності дії в часі законів та інших нормативно-правових актів (частина перша статті 58). Це означає, що дія закону та іншого нормативно-правового акта не може поширюватися на правовідносини, які виникли і закінчилися до набрання чинності цим законом або іншим нормативно-правовим актом“ (абзац перший пункту 4 мотивувальної частини).

З наведеного випливає, що суб'єкт права на конституційне подання, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону частині першій статті 58 Конституції України, повинен аргументовано довести, що має місце зворотна дія цих положень у часі, тобто застосування їх до відносин, які виникли і закінчилися до набрання Законом чинності. Однак народні депутати України не навели таких аргументів.

Конституційне подання також не містить аргументів щодо невідповідності положень пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону частині третій статті 22, частині третій статті 47 Конституції України. Автори клопотання обмежилися зіставленням оспорюваних положень Закону і положень Конституції України, цитуванням рішень Конституційного Суду України, що не є обґрунтуванням неконституційності акта (його окремих положень) у розумінні частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ (Ухвала Конституційного Суду України від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Таким чином, суб'єкт права на конституційне подання не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, а отже, не дотримав вимог частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 35, 51, 52, 61, 62, 66, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 52 Регламенту Конституційного Суду України Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 розділу II

„Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування“ від 3 липня 2018 року № 2478–VIII на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ухвала Великої палати Конституційного Суду України є остаточною.

**ВЕЛИКА ПАЛАТА
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**